

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ T. G. Masaryka

Jitka Coufalová

„Měly jsme družbu s vojáky, byli to parašutisté. Tam jsme pořádali různé estrády, zábavy, tančili jsme.“

Tak takhle vzpomíná paní Jitka Coufalová na studentský život v 60. letech na oděvní škole v Prostějově. Idylické vzpomínky však zkazil rok 1968.

„Prožívala jsem ho dobře do 21. srpna, kdy nás ráno paní vychovatelka vzbudila na internátě a oznámila nám, že jsme byli obsazeni Rudou armádou. A prostě že neví, co se bude dít. Všichni jsme skákali z postelí a byli jsme docela zděšení, jelikož jsem se s ničím takovým nesetkala.“

Paní Coufalová poprvé spatřila v Prostějově ruské tanky i obrněné vozy, kterých se bála, a raději nevycházela ven.

„Druhý den jsme šli do města a oni na náměstí stříleli, protože se někteří lidé nechtěli smířit s tím, že jsou tady. Nicméně mnoho lidí leželo pod chodníky a obrubníky, pět lidí tam stejně zastřelili. Tak jsme utekli na internát. Před internátem nám zastřelili kluka, ten měl 19 roků. Bylo to škaredé. Měli jsme strach.“

Dívky se ze strachu o sebe, své příbuzné a blízké rozhodly odjet vlakem zpět domů. To ještě netušily, co je čeká cestou z Prostějova do Litovle.

„Kolem celé trati stáli vojáci s namířenými samopaly. My jsme normálně ležely na sedačkách, měly jsme strach vystrčit hlavu.“

Doma byli naštěstí všichni v pořádku. Přestože děvčata nechtěla, musela se po třech dnech vrátit zpět do Prostějova na povinnou praxi.

„Když jsme tam přijely zpátky do toho Prostějova a přišly jsme na internát, tak jsme měly okna rozstřílená, televizi rozstřílenou dole v místnosti společenské. Takže jako nevypadalo to moc hezky. Nicméně strach v nás byl pořád, poněvadž já mám hrůzu ze všeho ještě dneska, jen si na to vzpomenu.“

Nemůžeme se divit, že vztah k Rusům se v mladé dívce radikálně změnil.

„No nemám je ráda dodnes, vůbec jako. I když chápu, že ti prostí vojáci za to skutečně nemohli. A ti důstojníci, to je katastrofa. Ti tak akorát uměli dobře chlastat a poroučet, a to bylo všechno.“

A jaký má paní Coufalová vzkaz příštím generacím?

„Tak já bych si hodně přála, aby mladí lidé věděli o té historii trochu víc, než vědí dneska, protože někteří nevědí vůbec nic. Aby se dobře učili, aby se prostě měli dobře.“

Autoři scénáře: David Hladík, Lenka Hochbergrová, Viktorie Kočí, Bohdana Ottová

Instrumentální hudba: Orchestr Glenna Millera *Sun valley jump*

Zvuky střelby, tanků a vlaků:

https://www.youtube.com/watch?v=nTrt_qPXmQY&t=12s

https://www.youtube.com/watch?v=Mc2_ygWc9jM&t=5s

<https://www.youtube.com/watch?v=EjOE1hDnRM8>